

Nr 489.

Av herr Larsson i Stockholm, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 220, med förslag till lag om folkpensionering, m. m.

De normerade bostadstilläggen enligt 5 § i förslaget till lag om folkpensionering (proposition nr 220) äro så framräknade att de avse lika regelmässiga och livsnödiga utgifter som den allmänna ålderspensionen enligt förslagets § 4: 1. Beträffande bostadskostnadsgrupp I har detta faktum också fått det uttrycket i lagtexten, att bostadstillägget där inkalkylerats i ålderspensionen.

Samtliga de argument, som anförts för att låta den allmänna ålderspensionen utgå till pensionärerna oavsett deras inkomst- eller förmögenhetsförhållanden, ha därför också sin fulla giltighet beträffande de normerade bostadstilläggen. Socialt och nationalekonomiskt kan det till och med sägas vara särskilt angeläget att icke hämma pensionärernas arbetslust eller utsikter till tjänstepension i de högre bostadsgrupperna, där arbetstillfällena äro mest differentierade och där tjänstepensioner för närvarande förekomma i särskilt stor utsträckning.

När man söker överblicka den sannolika utvecklingen framåt är det troligt att argument av denna typ komma att framföras med stor styrka, icke minst från pensionärernas egna led. Det kan anses klokt att gå dem till mötes redan nu i syfte att göra den stora reformen så bestående som möjligt. När man dessutom har goda skäl att räkna med en minskning av olikheterna i pensionärernas bostadskostnader — närmast genom höjd bostadsstandard med åtföljande höjning av bostadstygifterna på landsbygden och i mindre tätorter — förefaller det förnuftigt att från början välja en konstruktion, som underlättar justeringar av de normerade bostadstilläggens storlek, och eliminerar risken att ett stort antal kommuner, som nu skulle stå utanför inkomstprövningen för ålderspensionärer, snart nödgas tillämpa sådan.

Enligt socialvårdskommitténs kalkyler (SOU 1945: 46, tab. 33, s.227) skulle bruttomerkostnaden för ett borttagande av inkomstprövningen beträffande de normerade bostadstilläggen uppgå till icke fullt 35 miljoner kr. om året. Detta är ett betydande belopp, men nettomerkostnaden kommer att sjunka genom s. k. skatteretur, och den återstående utgiften måste vägas mot de påtagliga fördelar som ovan antytts.

Med hänvisning till det anförda och till de av Svenska stadsförbundet och Stockholms stad avgivna yttrandena får jag hemställa,

att riksdagen ville besluta sådan ändring av det i proposition nr 220 framlagda förslaget till lag om folkpensionering, samt att de i förslaget 5 § angivna bostadstilläggen skola utgå utan inkomstprövning.

Stockholm den 30 april 1946.

Yngve Larsson.